

og man maa jo tænke sig, at Staten kun vil træde i Forhandling med forstandige Mænd — vil han ikke engagere sine Capitaler i et Foretagende, som ikke giver ham Udfigt til en endog temmelig betydelig Vinding. Naar vi tage alle disse Hensyn i Betragtning, stiller Sagen sig saaledes for mig, at det er meget lidet sandsynligt, at vi ville faae Theatret bragt i den Stilling, hvorom Tale her er, uden i alt Fald derved, at Staten i Fremtiden yder et meget betydeligt Tilskud til Theatret. Dette har ogsaa det ærede Mindretal seet, thi det har selv udtalt i sine Motiver, at det er en Eventualitet, hvorpaa man maa være fattet, men, naar vi her give en Lov, som fører ind paa en Vej, der meddeler Regjeringen en Bemyndigelse i en vis Henseende, pleie vi dog gjerne at tagtage en vis Forsigtighed; vi pleie i alt Fald at sige: Saa vidt ville vi gaae, de Penge ville vi være rede til at offre derpaa; men det har det ærede Mindretal ikke gjort. Derimod har det sagt i det første Stykke af § 2, at Regjeringen bemyndiges, til at overdrage paa Aaremaal til en Enkeltmand, „Nytten og Brugen af det kgl. Theaters Repertoire, dets Bygninger og Inventarium paa Billaar, som Regjeringen nærmere maatte bestemme.“ Det vil sige, at Regjeringen herigjennem er befuldægtiget til contractmæssig for 5 Aar at vedtage en hvilken som helst Forpligtelse, der ikke afviger fra, hvad der indholdes i de følgende 7 Numere, eller med andre Ord, at man skulde give Regjeringen frie Hænder til at engagere Statskassen i forskjellige Retninger til ubestemte Beløb, maaskee endog til Byggeforetagender og alt Saadant, som det ærede Mindretal slet ikke har draget frem eller sat nogen Indskrænkning for. Dette skulde vi gjøre paa samme Tid, som vi paatage os en forøget Pensionshyrde, der begynder med 58,000 Rd. aarlig og i Løbet af 5 Aar gaar ned til nogle og fyrgetyve Tusinde, hvorhos vi desuden forpligte os til at lønne Control- og Tilsynsmænd ved Theatret, til at holde Bygningen vedlige paa Tag og Tag, ja endog have Udfigt til at maatte udbrede Pensionsgodtgjørelser til det ikke pensionsberettigede Personale ved Theatret. Dette vilde i finantseel Henseende være en saa over-

ordentlig Forøgelse i den Byrde, Theatret nu forvolder os; at jeg ikke kan troe, at det ærede Thing skulde ville indlade sig derpaa. Det vilde i Sandhed være ganske imod vor sædvanlige Fremgangsmaade med Hensyn til den Slags Ting, naar vi ved det Skridt, som her er foreslaaet, vilde paadrage os saa uforudseelige og ubestemmelige Byrder som dem, der let kunde blive Resultatet af det foreliggende Forslag.

Sogsbro: Det er ganske vist en vanskelig Sag for mig at føre Ordet mod den ærede Ordfører, som har en saa fremragende Dyrktighed, og som netop i denne Sag har en saa lang og stor Sagkundskab, og denne Vanskelighed bliver forøget derved, at Fleertallet ikke har fremsat sine Grunde i Betænkningen saaledes, at der havde været Tid til en nærmere Prøvelse og Overvejelse af dem, men en Deel af dem først i dette Dieblit er kommen mig for Dre. Jeg har imidlertid det Haab, at den Sag, for hvilken jeg skal føre Ordet, er saa god og klar, at det vil raade Bød paa en Deel af det ulige Forhold, der er imellem den ærede Ordførers og mine Kræfter. Den ærede Ordfører dvælede meget ved vort Forslag og fremhævede mange Mangler ved det; det kan ganske vist have Mangler, om jeg end ikke troer, det har saa mange, som den ærede Ordfører fremhævede, men det skal jeg siden komme tilbage til. Det er jo imidlertid ikke det, hvorom der i dette Dieblit især er Tale. I dette Dieblit er der Spørgsmaal, om vort Forslag er at foretrække for det, som Regjeringen har foreslaaet, og hvis det bliver afgjort, at vort Forslag er bedre end Regjeringens, da er det Tiden til at prøve det i dets Gælftheder og see deri at indføre de Forbedringer, som kunde være nødvendige. Med Hensyn hertil maae vi da spørge: Hvad er det, som Regjeringens Forslag tilsigter, og det finde vi angivet med klare Ord i Begyndelsen af den Commissions Betænkning, som jo giver Motiverne til Regjeringens Forslag. Deri har man henholdt sig til den Beslutning, som blev vedtagen i 1851 efter den ærede Ordførers Forslag, og som gik ud paa, at der skulde stræbes hen til, at det